

„Slovo Hospodinovo zaznelo Jonášovi, synovi Amitajovmu, takto: Vstaň, choď do veľkého mesta Ninive a káž proti nemu, lebo ich nešľachetnosť vystúpila predo mňa. Nato Jonáš vstal, aby ušiel spred Hospodina do Taršiša; odišiel do Jafy, kde našiel loď smerujúcu do Taršiša, zaplatil cestovné, vystúpil na ňu, aby odišiel s nimi spred Hospodina do Taršiša. Ale Hospodin spustil veľký vietor na more, takže sa strhla veľká búrka a lodi hrozilo stroskotanie. Námorníci dostali strach a každý volal na svojho boha; pohádzali do mora náklad, ktorý bol na lodi, aby ju urobili ľahšou. Ale Jonáš zostúpil do vnútra lode, ľahol si a tvrdo zaspal. Pristúpil k nemu veliteľ posádky a povedal: Prečo spíš? Vstaň, volaj k svojmu Bohu, azda sa Boh rozpomenie na nás, a nezahynieme.“ Jonáš 1,1-6

Na začiatku knihy čítame: „Zaznelo slovo Hospodina k Jonášovi.“ Boh prehovára k človeku. Prehovoril vtedy k Jonášovi i k mnohým iným a Boh prehovára práve tak aj k nám. Boh nie len prehovára k človeku, ale ho aj poveruje konkrétnymi úlohami. Je však dôležité to jeho slovo počuť a na základe neho aj konať. Boh prehovoril k Jonášovi a poveril ho úlohou a hovorí mu: „Vstaň, choď do Ninive, do veľkého mesta a volaj proti nemu, lebo jeho zloba vystúpila predo mňa.“ Božie slovo vždy vyzýva k činu, ku konaniu. A hovorí: vstaň zo svojho miesta, zo svojho pohodlia a choď a konaj úlohu, ktorú ti zverujem. Jonáš teda má ísť do Ninive a tam zvestovať Božie slovo a volať ľudí ku pokániu. Ninive bolo veľké mesto, ktorého zloba však vystúpila k Bohu. Boh ho chcel zničiť pre ich hriech, ale zo svojej milosti posla proroka, aby na jeho zvestované slovo sa Ninivčania obrátili a aby sa zachránili. Keďže Božie slovo je vždy živé a mocne prehovára k nám v každom čase, prehovára k nám aj dnes. To Ninive dnes, to je tento svet so všetkými jeho žiadosťami a hriechmi, zlobou, sebeckosťou a neláskou. Boh nás aj dnes skrze toto slovo vyzýva k tomu, aby sme aj my vystupovali z tých našich komfortných zón, lebo vieru, ktorou nás Boh obdaril a ktorú sme dostali, sme dostali nie pre naše sebecké záujmy, ale pre úžitok pre nás aj pre druhých. Vstaň a choď, hovorí dnes Boh nám, mne aj tebe, choď a svedči tomuto svetu, ktorý je veľký svojim pohanským spôsobom života, lebo sa človek v tomto svete príliš utápa vo veciach tohto sveta a zabúda na Boha. Viera sa stáva stále viac len formálnu záležitosťou. Vstaň preto, choď a volaj, aby sa ku mne navrátili. Lebo Boh nemá záľubu v smrti hriešnika, ale chce aby sa hriešnik obrátil a aby žil. Hriech tohto sveta volá k Bohu, ale Boh sa nad ním chce zmilovať. Dáva mu svoje slovo, posla tých, ktorých si povolal. Otázkou je, ako mu naslúchame a ako prijímame to jeho slovo. Či nás povzbudzuje k činom, alebo nás necháva nečinnými. A musíme úprimne vyznať pred Bohom, že veľakrát sme aj my ako Jonáš. Zdráhame sa konať úlohu, ktorou nás Boh poveruje. Jonáš odmieta plniť úlohu, ktorou ho Boh poveril a ide úplne opačným smerom, nastúpi na loď, ktorá sa plavila do Taršiša. Jonáš si myslel, že môže ujsť spred tváre Hospodina. Ale ako si môže biedny človek myslieť, že môže ujsť pred Hospodinom? Ved' ako hovorí žalmista v 139. žalme: „Kam by som utiekol pred tvou tvárou? Keby som vystúpil na nebesia, si tam, keby som si ustlal v podsvetí, si tam. Keby som mal krídla rannej zory a usadil by som sa pri najvzdialenejšom mori, aj tam by ma priviedla tvoja ruka a tvoja pravica by sa ma ujala.“ Pred Bohom sa nedá ukryť. Myslíš si človeče, že keď ty sa snažíš ujsť pred Bohom, a prerušíš s ním svoj kontakt, že aj Boh ho preruší s tebou? Tak je tomu medzi nami ľuďmi, ale našťastie Boh s nami takto nejedná. Aj Boh by tak mohol jednať s nami, ale práve vďaka tej nesmiernej Božej láske je u Boha tomu inak ako medzi nami. Boh nás miluje a preto nás nechce nechať zahynúť. Jonáša nemohol nechať len tak ísť, kam si on zmyslel, pretože Jonáš bol ním vyvolený a dal mu poslanie, aby skrze jeho volanie zachránil ľudí. A preto si Boh nájde Jonáša na mori. Námorníci v obave o svoj život hádžu všetok svoj náklad do mora. Keď človeku ide o život, už viac nezáleží na tom, či si nazhromaždil, do čoho vkladal svoje ciele a plány. Už to nie je dôležité a to jediné podstatné a dôležité je volanie k Bohu o pomoc. K Bohu, ktorý je všemohúci. A Boh počuje to volanie. Upokojí búrku, ale Jonáš sa dostane na úplné dno na základe svojich vlastných zlyhaní.

Možno sme sa už aj my ocitli v situácii, že sme sa dostali na dno svojich síl v nejakej zložitej životnej situácii. Tak, ako sa ocitol aj Jonáš. Ale aj tam na dne je dôležité, aby sme poznali jednu veľmi dôležitú vec, ktorú poznal aj Jonáš: že aj tam na dne, môžeme volať k Bohu, k Bohu, ktorý nás počuje. Keď úprimným a kajúcim srdcom k nemu voláme, On počuje naše volanie a vyslobodí nás z akéhokoľvek dna, v ktorom sme sa ocitli, z akejkolvek zložitej a desivej situácie. Jonáš tam na dne, v útrobach svojich vlastných zlyhaní volá k všemohúcemu Bohu, Boh počuje jeho úpenlivé volanie a zachráni ho. Práve tak Boh počuje aj naše volanie. V akokoľvek zložitej a ťažkej situácii sme sa ocitli, Boh počuje naše volanie, keď k nemu úprimným a kajúcim srdcom voláme. Lebo Boh je milostivý. Volajme preto k nemu aj my aj v tomto kajúcom období a zložitom čase. To, čo sa dnes deje s nami v tomto svete, v dnešnom Ninive, je pre nás skúškou. Ale aj skrze túto skúšku si nás Boh chce priviesť bližšie k sebe. Tak, ako Jonáša zachránil z hlbín mora, zachraňuje aj nás, aby sme boli svedkami viery v tomto svete pre ľudí, ktorých miluje a nechce, aby zahynuli naveky. Amen.